

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 22.09.1970, sp. zn. 3 Cz 23/70, ECLI:CZ:NS:1970:3.CZ.23.1970.1

Číslo: 11/1971

Právní věta: Pracovníkovi odměňovanému měsíční mzdou přísluší tato mzda bez ohledu na to, kolik má kalendářní měsíc pracovních dnů. V důsledku svátku mu totiž mzda neuchází nepřisluší tedy takovému pracovníkovi za svátek náhrada mzdy.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 22.09.1970

Spisová značka: 3 Cz 23/70

Číslo rozhodnutí: 11

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Mzda, Pracovní poměr

Předpisy: 65/1965 Sb. § 111
§ 118 84/1966 Sb. § 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobce se domáhal proplacení pohyblivé složky mzdy v denní částce 23 Kčs za pracovní dny, na které připadl svátek, a to 1. ledna 1968, 1. a 9. května 1968, 28. října 1968, 25. a 26. prosince 1968 a 25. a 26. prosince 1967. Žalovaná organizace namítala, že žalobci tento nárok nepřisluší, protože v takových případech interní pracovní pokyn z 8. 10. 1966 nedovoluje vyplácení pohyblivé složky mzdy.

Rozsudkem obvodního soudu pro Prahu 1 bylo žalobě vyhověno s odůvodněním, že ustanovení § 118 odst. 3 zák. práce je třeba vykládat v souvislosti s obecnými zásadami o odměňování a stejně, ať jde o úkolovou mzdu či o pevný měsíční plat. Nemohou-li pracovníci v důsledku svátku pracovat, nemohou dostat mzdu, a proto jim přísluší náhrada mzdy.

Rozsudkem Městského soudu v Praze byl tento rozsudek potvrzen s odůvodněním, že ustanovení § 118 odst. 3 zák. práce je třeba vykládat ve spojení s § 111 odst. 1 zák. práce a ve spojení s vyhl. č. 84/1966 Sb. Postup žalované organizace by byl odchylkou, pro niž není v zákoně opory.

Nejvyšší soud ČSR rozhodl ke stížnosti pro porušení zákona, podané generálním prokurátorem ČSR, tak, že rozsudkem městského soudu byl porušen zákon.

Z odůvodnění:

Základní otázkou této věci je výklad ustanovení § 118 odst. 3 zák. práce. Pojmovým znakem mzdy je odměna za vykonanou práci (§ 111 odst. 1 zák. práce). Náhrada za mzdu přísluší pracovníkovi tehdy, když z důvodů v zákoně uvedených práci nekonal. Podle § 118 zák. práce přísluší pracovníku náhrada mzdy, když nepracoval proto, že svátek připadl na jeho obvyklý pracovní den a pokud mu mzda v důsledku svátku ušla. Měsíční mzda, kterou byl žalobce odměňován, znamená, že pracovník dostává mzdu stále ve stejné výši bez ohledu na to, kolik má měsíc dnů, a bez ohledu na to, kolik je z toho pracovních dnů, zda jsou v měsíci nějaké svátky či ne. To pak znamená, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zákonem, neboť žalobci nemohlo na mzdě za svátky nic ujít.

Podobně jako je tomu se základní mzdou, je tomu i s tzv. kvalitativní prémie. Žalobce dostával kvalitativní odměnu 150 Kčs měsíčně, která, jak vyplývá z podnikové směrnice č. 16/17, se poskytuje za odbornou kvalifikaci a dobrou kvalitu práce. Nešlo tu tedy vůbec o závislost na počtu pracovních dnů v měsíci. Nelze tedy ani zde dovozovat, že by žalobci něco ušlo.

Na tomto závěru nemůže změnit nic ani odkaz soudu druhého stupně na ustanovení vyhl. č. 84/1966 Sb., kterou se stanoví odchylky pro výpočet průměrného výdělku pro některé skupiny pracovníků. Z ustanovení této vyhlášky je zřejmé, že neobsahuje řešení daného případu, nýbrž ustanovení o zvláštním postupu při výpočtu průměrného výdělku pro účely náhrady mezd, pokud jde o pracovníky odměňované měsíční mzdou nebo hodinovými mzdovými tarify. Ustanovení této vyhlášky přichází tedy v úvahu až tehdy, jestliže jsou splněny předpoklady § 118 odst. 3 zák. práce, a to jen pokud jde o výpočet výše náhrady.

Porušil tedy soud druhého stupně svým rozsudkem zákon v ustanovení § 118 odst. 3 zák. práce.